

קיצור הדף היומי
נזיר פרק שביעי – נז. – סא.
שנערך מתוך כתבי לאוקמי גירסא.

מהדורה דגיטלית
לשימוש אישי בלבד

ניתן להשיג על כל התלמוד בבלי.
וכן על כל סדר חושן משפט
עם כל הגו"כ על הדף.

0527654301

מתני'. שני נזירים, שאמר להן אחד ראיתי אחד מכם שנממא ואיני יודע איזה מכם, מגלחין ומביאין קרבן מומאה וקרבן מהרה, ואומר: אם אני הוא ממא - קרבן מומאה שלי וקרבן מהרה שלך, ואם אני הוא מההור - קרבן מהרה שלי וקרבן מומאה שלך, וסופרין שלשים יום ומביאין קרבן מהרה, ואומר אם אני הממא קרבן מומאה שלי וקרבן מהרה שלך, וזה קרבן מהרתי ואם אני מההור קרבן מהרה שלי וקרבן מומאה שלך וזה קרבן מהרתך

ראיתי אחד מכם שנממא ואיני יודע איזה מכם, ואף דכל ספק מומאה ברה"י ילפי מסומה דבועל ונבעלת, וכאן ב' נזירים ועמם העד הרי שלוש, הו"ל ספק מומאה ברה"ר וספיקו מהור?! רב"ה: באומר ראיתי מומאה שנורקה בניכם. כן דייק ר"א מהני וא"י איזה מכם.

מגלחין ומביאין.

א. שמואל   ז: אין בזה איסור הקפה דמיירי באשה וקמן [ובגדול הקפת הראש שמה הקפה] ב. מ"ז בשמואל   אסיפא: נזיר שנממא בספק ומוחלט בספק, אוכל בקדשים לאחר ששים יום ומגלח ד' תגלות: ואף שעושה הקפה - מיירי: באשה וקמן.

ר"ה: המקף את הקמן - חייב. רב"א לר"ה: ואת שלך מי מגלח - א"ל: חובה. א"ל תקבור חובה את בניה?! וכל שנות רב"א לא התקיים זרעו של ר"ה! [מכח דיבור]

מכ"ד   תרוייהו למדו ש' הקפת כל הראש שמה הקפה', לר"ה   'לא תקיפו פאת ראשכם ולא תשחית פאת זקנך' - כל שיש לו השחתה יש לו הקפה, והני נשי שאינם בהשחתה אינם בהקפה. ורב"א: מקיף וניקף במשמע, והוקש מקיף לניקף, שכל מקום שניקף חייב מקיף נמו מיחייב, וקמן שאינו בר עונשין לא חייב מקיף גם לא חייב. לימא, הקפת כל הראש תנאי היא.

ד"ה: 'ראשו' במצורע ד'לא תקיפו פאת ראשכם', 'ראשו' דנזיר מצורע שלא כשאר נזיר 'תער לא יעבור על ראשו', וכתנאי   גח. למד מנזיר סבר הקפת כל הראש לא שמה הקפה וקרא לדחות ל"ת ועשה ואידך סבר: הקפת כל הראש שמה הקפה, וקרא - למידיחי לאו גרידא! רבא: 'כ"ע הקפת כל הראש לא שמה הקפה, וקרא כשהקיף ולבסוף גילח, כיון דאילו גלח בחד זימנא לא חייב, כשהקיף ולבסוף גילח גם לא חייב. דקשה דהאר"ל: כל מקום שאתה מוצא עשה ול"ת, אם אתה יכול לקיים את שניהם מוטב, ואם לאו - עשה דחה את ל"ת! אלא,   דכ"ע - הקפת כל הראש שמה הקפה.

מאן דמפיק לראשו   לקרא למידיחי ל"ת ועשה, לאו מ'לא תלבש שעטנז' - הא גדילים תעשה ומאן דנפק'ל מראשו לא נפק'ל מגדילים,

לכדרבא: ד'זנתנו על ציצית חכנף, מין כנף פתיל תכלת, וכתבי: 'צמר ופשתים יחדו', כיצד? צמר ופשתים פוטרים במינן ושלא במינן, שאר מינן - במינן פוטרינן, שלא במינן אין פוטרינן. ותנא דמפיק לראשו ללא דאתי עשה ודחי ל"ת ועשה נפק'ל מ'זקנו שמצורע וכהן לאו ככלל 'ופאת זקנם לא יגלחו',

מאן דמפיק לראשו   לעשה ול"ת, לא יליף מ'זקנו דקימ'ל בעלמא דאין עשה דחי ל"ת ועשה, ואעפ"כ לא יליף מכהן דדחי דלאו שאין שוה בכל, בנזיר, מיבעי לזקנו ד'ופאת זקנם לא יגלחו', ולא בהן מצורע 'ולא תשחית'. רק בתער שיש השחתה, ולא במלקט ורהיטני,

מאן דמפיק ראשו   ללאו, ל"ל למזכתב ראשו, וקנו משמע לדחות לאו ומשמע לדחות ל"ת ועשה לכך שקול הוא ויבואו שניהן! בהן מנזיר לא יליף שכן ישנו בשאלה, נזיר מכהן לא יליף שכן לאו שאינו שוה בכל,

ובעלמא   לא ילפינן מיניהו, משום דאיכא למיפרך, כדאמרן.

רב: מיקל אדם כל גופו [כעין] בתער.

והך   דהמעביר בית השחי ובית הערוה - לוקה! - הא בתער, הא במספרים. והך   דרב: בתער - היינו כעין תער.

רב"א מר"ז: המעביר בית השחי ובית הערוה - לוקה - מדרבנן שאינה מן התורה א"ד רב"א מר"ז: המעביר בית השחי ובית הערוה - לוקה משום 'לא ילבש גבר שמלת אשה'.

נב.   וחלק אוך דס"ל: העברת שיער אינה מד"ת אלא מד"ס. ות"ק   'לא ילבש גבר' שלא ילבש איש שמלת אשה וישב בין הנשים, ואשה שמלת איש ותשב בין האנשים.

רב"א: מנין שלא תצא אשה בכלי זיין למלחמה? ת"ל: 'לא יהיה כלי גבר על אשה', 'ולא ילבש גבר שמלת אשה' שלא יתקן איש בתיקוני אשה.

ר"ג: בנזיר מותר [בתגלחת באותן מקומות]. ואין הלכה כמותו. רבנן לרשב"א: ראינו שאין לר"ג, א"ל: נשרו מחמת זקנה.

מעשה בא'   שנתחייב מלקות דרבנן לפני רבי אמי, נתגלה בית שחי שלו וראו שאינו מגלח א"ל ר"א עזבוהו דמן חבריא הוא

בעא רב מר"ח: מהו לגלח באותן מקומות? א"ל: אסור. וזמן יש לו כל זמן שגדל נושר בעא רב מר"ח: מהו לחוך לחכך? א"ל: אסור. בכגדו, מהו? א"ל: מותר.

א"ד שאלו   כתפלה בכגדו, כשמתפלל מאי? א"ל: אסור. ואין הלכה כר"ח.

פרק שמיני: שני נזירים   **נזיר**   **דף נמי:**

מתני'. מת אחד מהן - אמר ר' יהושע: יבקש אחד מן השוק שידור כנגדו בנזיר, ואומר: אם ממא הייתי הרי אתה נזיר מיד, ואם מהור הייתי הרי אתה נזיר אחר ל' יום, וסופרין שלשים ומביאין קרבן מומאה וקרבן מהרה, ואומר: אם אני הוא הממא - קרבן מומאה שלי וקרבן מהרה שלך, ואם אני הוא המהור קרבן מהרה שלי וקרבן מומאה בספק, וסופרים ל' יום ומביאין קרבן מהרה, ואומר: אם אני הממא קרבן מומאה שלי וקרבן מהרה שלך וזה קרבן מהרתי ואם אני המהור קרבן מהרה שלי וקרבן מומאה בספק, וזהו קרבן מהרתך.

אמר לו בן זומא: ומי שומע לו שידור כנגדו בנזיר!
אלא, מביא הממא העוף ועולת בהמה,
ואומר: אם ממא הייתי החמאת מחובתי והעולה נדבה, ואם מהור הייתי העולה מחובתי והחמאת מספק, וסופר שלשים יום ומביא קרבן מהרה, ואומר: אם ממא הייתי - העולה הראשונה נדבה וזו חובה, ואם מהור הייתי - העולה הראשונה חובה וזו נדבה וזו שאר קרבני.

אמר רבי יהושע: נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאים!
אבל הודו לו חכמים לבן זומא.

נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאין

רי"א"ש: ר"ה אמר כן רק לחדד את התלמידים שאין בעיה שיביא לחצאין
רב נחמן: מה יעשה ר"ה לחלב בני המעיים שלא יסריח שצריך שיגלחו שניהם

מתני'. נזיר שהיה ממא בספק ומוחלט בספק, אוכל בקדשים אחר ששים יום, ושותה יין וממא למתים אחר מאה ועשרים יום, שתגלחת הנגע דוחה תגלחת הנזיר בזמן שהוא ודאי, אבל בזמן שהוא ספק אינו דוחה.

תני: בד"א - בניזירות מועטת, אבל בניזירות בת שנה - אוכל בקדשים אחר שתי שנים, ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים.
ותני עלה: ומגלח ארבע תגלחיות,

תגלחת ראשונה - מביא צפורים וחמאת העוף ועולת בהמה,
שניה - מביא חמאת העוף ועולת בהמה,
שלישית - מביא חמאת העוף ועולת בהמה,
רביעית - מביא קרבן מהרה.

בתגלחת ראשונה

אי מצורע ולא ממא ציפורין חובתו, וחמאת העוף ספק לקבורה, ועולה נדבה, וא"א לגלח תוך ז' דשמא אינו מוחלט ותער לא יעבור על ראשו עד כלאות, ואי לא מצורע ודאי הוי, והוא ממא חמאת העוף חובתו, וציפורין נעשין בחוץ ולא היו חילין בעורה, ועולת בהמה תהא נדבה, ואי לא מצורע ולא ממא הוא ציפורין נעשין בחוץ, חמאת העוף לקבורה, ועולת בהמה תהא חובתו. ובר"ש שמביא אשם ומתנה..

תגלחת שניה ושלישית א"צ ציפורין שעשאן בראשונה,
שמא ודאי מוחלט הוא, חמאת לספק ספרו, ואחת לספק מומאתו.

תגלחת רביעית - מביא קרבן מהרה ומתני.
ואי ודאי נזיר הוא עולה הראשונה חובה וזו נדבה,
ואם ממא ומוחלט הוא עולה הראשונה נדבה וזו חובה וזה שאר קרבנו.
ממא ספק ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים,
ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ס"ז ימים.
מוחלט ספק וממא ודאי אוכל בקדשים לאחר ל"ז ימים,
ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ע"ד ימים.
ממא ודאי ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר ח' ימים,
ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מ"ד ימים.

תלמידיו לרשב"י: נזיר מהור ומצורע, מהו שיגלח תגלחת אחת ועולה לו לכאן ולכאן?
א"ל: אינו מגלח. דאילו זה לגדל זה לגדל, וזה להעביר וזה להעביר יפה אתם אומרים, עכשיו נזיר להעביר, ומצורע לגדל.
ולא תעלה לו לימי חלוטו, ותעלה לו לימי ספרו!
ואמר להן: אילו שניהם לפני זריקת דמים יפה אתם אומרים,
אלא מצורע לפני זריקת דמים, ונזיר לאחר זריקת דמים.
ולא תעלה לו לימי צרעתו ונזירותו, ותעלה לו לימי צרעתו ומומאתו!
אמר להן: אילו שניהם לפני ביאת מים יפה אתם אומרים,
אלא ממא לאחר ביאת מים, מצורע לפני ביאת מים.
אמרו לו: יפה אמרת שלא תעלה לו לימי ספרו ולנזירותו, ותעלה לו לימי חלוטו ומומאתו, דזה לגדל זה לגדל הוא!
א"ל: נזיר מהור והוא מצורע זה לגדל זה להעביר,
ואם נזיר ממא והוא מצורע זה לפני ביאת מים וזה לאחר ביאת מים.
תני ר"ח: זה לפני ביאת מים וזה לאחריה, זה לפני זריקת דמים וזה לאחריה.

קיצור הדרך היומי

מוגש ע"י 'הקו החרדי' בשיתוף 'לאוקמי גירסא'

דף סא.

נזיר

פרק שמיני: שני נזירים

שתגלחת הנגע דוחה תגלחת הנזיר בזמן שהוא ודאי וכו'.

בעי רב"ח: הני ארבע תגלחות משום מצוה, או משום להעביר מומאה?

ונפק"מ להעביר במשחה משום מצווה אסור, ואי מצד להעביר שיער מומאה אפי במשחה

רבא: ת"ש ומגלח ארבע תגלחות. ואי משום העברת שיער מומאה אף בנ' סני

– ש"מ משום מצווה

הדרן עלך שני נזיר